

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 51.

Tiende Session.

17de Møde.

Mandagen den 25de Octbr. Aften Kl. 7.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren

(fortsat): Jeg anseer det altsaa for givet, at denne Tanke ikke kan være forbundet med Indbringelsen af Lovforslaget; — derimod har jeg allerede, da Sagen var for i Landstthinget, udtalt, at jeg ikke kunde Andet end ønske, at Forslaget kom til Forhandling der, og at det ligeledes kom over til Folkethinget, for at ogsaa her en Forhandling kunde finde Sted, at jeg som Minister vilde sætte Priis paa, at en saadan fandt Sted, samt at jeg troede, at dette vilde tjene til at klare mange Anskuelse og fjerne mange Misfarelser og Illusioner. Den samme Anskuelse har jeg endnu, og jeg kan ikke sige Andet, end at de Grunde, som hovedsagligen ere komne frem imod en yderligere Behandling af denne Sag, navnlig gennem et Udvalg, ikke paa nogen Maade have kunnet være afgjørende for mig; — jeg maa bestandig holde fast ved, at jeg naturligviis herved ikke tager Hensyn til alle de mange Grunde, der ere komne frem om det Urigtige i nu at gjøre Forsøg paa Gjennemførelsen af denne Sag; at jeg ikke har udtalt mig om de mange Uttringer, der ere fremkomne i den Henseende, er en naturlig Følge af, at jeg har samstemmet med dem. — Derimod er der fremkommet et Par Bemærkninger, som ere benyttede til at tilraade Thinget at gaae den Vej, — nemlig at lade Forslaget gaae videre. — som jeg, Alt vel overvejet, anseer for den rette, som jeg med et Par Ord skal berøre.

Det er navnlig § 3 i Forslaget, der er stillet op som et afgjørende Motiv for nu at forkaste Forslaget og ikke tilstede, at det gaaer til anden Behandling. Med Hensyn til denne Paragraph maa jeg sige, at jeg har Meget imod den; jeg troer ikke, den vilde give nogen heldig Ordning af Sagen, og dette ytrede jeg allerede under Forhandlingerne i Landstthinget. Jeg troer, at de Sager, hvorom der her er Spørgsmaal og som findes angivne i Begyndelsen af Paragraphen, navnlig Spørgsmaalet om „Lærens Forkyndelse“ o. s. v., ere af den Art, — og det glæder mig heri at kunne samstemme med forskellige andre Talere — at de ganske maae holdes ude fra den lovgivende Magts Omraade i den Forstand, at en Forhandling derom igjennem Rigsdagen skulde finde Sted. Jeg troer, man noget har havt Fornemmelsen deraf og derfor har fulgt en Slags Middelvei, som jeg imidlertid frygter for ikke vil fjerne den Banskellighed, der skal fjernes, men derimod sætte en anden og værre istedet. Naar disse i § 3 nævnte Sager først skulle forhandles i Kirkeeraadet, og derefter i den lovgivende Magt for at faae en Slags Cresquatur, saa kunde det ikke undgaaes, at Sagerne maatte komme frem her, og det kunde da heller ikke undgaaes, at der mellem Kirkeeraadet og denne Forsamling vilde udspinde sig en Strid og Divergens netop paa et Gebeet, hvor det maatte ansees for allerførgeligst, at en saadan fremstod. Jeg troer derfor, at den Afgjørelse, hvortil vi i denne Henseende maae komme, den blive iøvrigt, som den vil, maa være en almindelig. Enten maae disse Sager, hvis Omraade man jo kan begrænse saameget, man vil, holdes ganske borte og ikke betragtes